ספר הקנה — סוד ומצות ס"ת וכתיבתה וקדושת ס"ת בהיכל

סוד ומצות ס"ת וכתיבתה וקדושת ס"ת בהיכל .

וגם אמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ונתעוררו חז"ל שכל או"א מישראל חייב לכתוב ס"ת לעצמו.

אל"ר תמיה אני על זה התורה אמרה כתבו לכם השירה הזאת ולמה מבראשית עד לעיני כל ישראל מה תאמר התורה לא ניתנה פרשיות פרשיות כמו שארז"ל, בזה אני שואל אמאי התורה לא התירה שהרי לא אמר כתבו לכם את התורה והשירה בכלל התורה אלא אמר השירה דוקא אלמא כותבין פרשיות. וא"כ אני אומר הכותב ס"ת לעצמו במצות עשה מפסיד מעותיו שהתורה לא אמרה רק השירה.

א"ל בני הידעת מה פירוש השירה ומה כולל השירה. א"ל "שירה" בגימטריא "ואתחנן" "תפלה" "ישרה" מ"מ זאת השירה דוקא כתוב. א"ל א"כ מה תורה. אל"ר אמת אמרת, שירה בתוך תורה ועדיין יש לתורה צ"ו יתירים שהתורה מעלה אלא השירה אין בו תורה א"כ אי הוי כתוב כתבו לכם התורה שירה בכלל אבל עתה שכתב שירה אין תורה בכלל דהא תרי"א והא תקט"ו. א"ל בני ה"ק למה אני מחייב לכתוב התורה להיות השירה בכלל התורה, א"ל והיכן חייב לכתוב התורה. א"ל השמע לאזנך מה שאתה מוציא מפיך אם היה אומר כתבו תורה אע"פ שהשירה בכלל לא היה נראה שכוונתו לכלול השירה, אבל עתה שאומר כתבו לכם את השירה לא תוכל לומר דוקא כי תורה הוא תורה שבכתב ת"ת, ושירה הוא תורה שבע"פ כ"י, הנה מלך ומלכה התוכל לרמוז במלכה בלא מלך ע"כ הוא כשאומר שירה להיות התורה והיא עמו כי זה רצון המצוה, מ"מ בני דע לך שכל אחד מישראל חייב לעשות ס"ת לעצמו לחבר האהל במעשה, וראה והבן שמלת התורה רומז לנו שנכנס שיר בין ב' ההי"ן ר"ל שיר הוא הת"ת והוא בין ה' ראשון לה' אחרון.

אל"ר הראית איך האם נטמנת בתוך השירה וכל השתדלותה בבתה.

א"ל לא, א"ל מלא השירה ה"י שי"ן יו"ד רי"ש ה"ה קח אותיות שניות ייו"ה ועולה אם.

אל"ר מאי האי דמשה אמר אז ישיר משה את השירה ושלמה אמר שיה"ש, א"ל בני שלמה משבח למעלה ואחר יורד למטה במלכות.

ומשה משבח למטה ועולה למעלה כי למעלה מקומו, אל"ר א"כ יכתוב כתבו לכם השירה מאי את ומאי הזאת, א"ל בני ה"ק כתבו לכם התורה והשירה שתהא כלולה עם התורה כ"כ עד שתהא נראית לפנים כאדם המדבר עם בת זוגו וקורא את וכאדם המראה באצבעותיו ואמר הזאת, אל"ר למה לא אמר כתב לך את השירה אבל עתה יש למטעי ולומר שני ס"ת אבל הכי הוא ועתה עתה הוא תורה שבכתב, ו' הוא משך הו', כתבו לכם השירה כענין כתוב זאת זכרון בספר ר"ל תחברנה עם הת"ת וכל אחד ואחד כדי לעשות התעוררות בזה, אל"ר הניח לו אביו ס"ת צריך לעשות אחרת א"ל אין הכי נמי אביו זכה לעצמו וגם זה יזכה לעצמו, א"ל הרי שלא היה מגיהו והניחו לו אביו ירושה ועשה זה ההגהה צריך לקנות אחרת.

א"ל לא אלא אביו לא זכה וזה זכה עשאה ס"ת.

וזה דין ס"ת שאם לא עשה העור לשמה פסולה, וזה הכלל כל מה שעושה בס"ת ובתפילין ובמזוזה ובציצית הכל צריך להיות לשמן שכוונה למעט החולין מן המצות, והקדשים שחולין כולם חיצונים, ודע בני שגם בשעה שמתחיל לכתוב יאמר בפה הכל לש"י וכ"ש האזכרות לקדשם בפה ולומר לשם קדושת.

המחשבה היא בכח ולא די בכח אלא גם בפועל שכל הרוחניות כולם היו בכח ויצאו לפועל בגזירות הגוזר, ויזהר שלא ישרטט התורה ותפילין ומזוזות בדבר המשחיר כי בשרטוט מורה שהאותיות פועלת דרך הצינורות ע"כ יזהר שלא ישחירם, ודע בני שס"ת מוחקין ואין תולין כי תלייה יוצא האות או התיבה ממקומה ומסדרה, יהו"ה דלא אפשר למחקו תולין בכל מקום שהוא הוא, ויזהר בני מאוד שלא לתלות מהשם חציו או מקצתו, ואספר לך בני פעם אחת הייתי מהלך בדרך אפרתה ופגע בי מלאך אחד ואחד והכרתיו כי הייתי מביט מרחוק ופתאום בא אלי וכמעט פרחה נשמתי וקראתי בשלומו ואמר לי היכן אתה הולך אמרתי לו אדוני למה תשאלני ואמר לי הגידה נא לי כי בעדך באתי ומה תורה לשאל, אמרתי לו אדוני כתיב וזאת התורה ו' עם זאת ה' עם תורה, א"ל הכי הוא אלא תורה תמימה בעינן גרר לא תמימה תלה לא תמימה מחק לא תמימה היא, א"ל אדוני מאי תקנתיה, א"ל יגנוז היריעה ויביא אחר במקומו ויכתוב, והניחני והלך לו, משם ואילך אי לא שחזרתי על הס"ת וראיתי מתחלה ועד סוף לא קראתי בה בתורה ובמצות, ואגיד לך בני כי השירה הוא רומז בשם אדני והתורה בשם הוי"ה ואמרה תורה להיות ספר אחד וחיבור אחד, ולמה כי שניהם בקול אחד פי' עד יהו"ה ואיך שניהם קל כי כאשר תצרף יהו"ה פנים ואחור כעין י' י"ה יה"ו יהו"ה ואחור ה' ה"ו הו"ה הוה"י עולים ק"ל, וכן תצרף אדני א' א"ד אד"נ אדנ"י עם אותיותיו עולה ק"ל, וכן אדנ"י והיפוך ינד"א עולה ק"ל, וזהו קול ה' בכח וקול הוא ע"ד יהו"ה, ר"ל מלא קו"ף למ"ד עולים ע"ד יהו"ה שהוי"ה מתרבע קו"ף, וראה בני כחו של הוי"ה שאין בו שיתוף עם שם אחר כי כולו מורה הוי"ה מניה וביה יהו"ה איך נקרא אותיותיו עשר"ה חמש"ה שש"ה חמש"ה, עולים אלף תתפ"ו ונקראים אתתפ"ו שהא' במקום אלף ועולה א' תתפ"ו אין משותף, וכיון דאמרה תורה לכתוב התורה כדי להיות השירה הזאת בתוך התורה א"כ בני חומר כתיבת ס"ת גדול מאוד וצריך לדקדק הרבה שלא יפסלהו ויחזור ויכשרהו והוא אינו כשר.

אל"ב אם ידעת מי הוא הצורר הגדול והמשטין בישראל והמקטרג בהן.

אל"ר הוא שט"ן ע"ז ומנו הוא סמא"ל הוא מלאך המות, ע"כ באותיותיו ז' הם שעטנ"ז ג"ץ כותבין תגין כי שט"ן ע"ז צורר גדול, א"ל מה טיבן של תגין הללו, אל"ב עושה תגין הללו שהן הנקראין זיונין ועושה אותם בצד שמאל, והזיון רומז בנצח המנצח כל המקטרגים ויבלע מטה אהרן כי הוא נצח את מטותם, והג' זיונין מתישין כח סמאל אשר משם המקטרגים, והג' זיונין הללו הם חכמה חסד ת"ת הפועל וע"כ מצד השמאל להתיש כח הסמאל, ובאמת בני בזמן שאדם עוסק בתורה פותח רחמי אהיה ראשון ובאין דרך חכמה חסד תפארת הנצח המנצח כל המקטרגים, וזהו אם פגע בך מנוול וכו' ולכן ג' זיינין גימטריא אהי"ה אותיות ג' פעמים ז' הוא אהי"ה.

וגם דע בני שהח' רומז בהוד אשר שם מעבר הפחד ע"כ עשה לו גבהות באמצע כזה והוא מתיש העובר עליו מכח רומו של עולם, וה' רומז בגבורה ובעטרה וגם בבינה וה' הזה יש לו ב' פתחים למעלה ולמטה למעלה לעלות בה הבעלי תשובה ולמטה לשלם החייבים בגיהנם זהו הבא לטהר מסייעין לו לדבק בתשובה, וע"כ יתלה רגל ה' לעשות שני פתחים, ק' רומז בבינה והרגל שלו ן' פשוט הרומז בת"ת וע"כ צריך להיות תלוי ופתח באמצע, הי' צריך להקפיד לעשות לה ב' קצוות אחד למעלה ואחד למטה כזה י האחד להטות למאצילים והשני להשפיע לצדיקים ר"ל הי' רומז בחכמה ומאצילו הכתר והצדיקים הם הווי"ן, ואל יקטין אותיות גדולות כגון ב' בראשית וגם אל יגדיל הקטנות כגון א' זעירא של ויקרא וכיוצא באלו כי ב' בראשית יגדל להרמיז בחכמה עילאה וא' של ויקרא להקטין להרמיז שהקריאה למשה מעטרה כי האל"ף גדול רומז בכתר ונקרא עין וא' קטן לרמוז בעטרה הנקרא אנ"י אותיות אין.

וגם אין מוכרין ס"ת אלא לישא אשה וללמוד תורה רק שלא יהא דבר אחר למכור, וידעת בני ביאת אדם באשתו בכוונה טובה ובמצות בוראו כס"ת ששירה בו, וראה והבן בני שהתורה ניתנה בעשרה קולות ובכלל העשרה שבעה והה' והאל"ף והכלה מתברכת בז' ברכות ומרמזין בה כל הי', והם א' ששון ב' שמחה ג' חתן ד' כלה ה' גילה ו' דיצה ז' אהבה ח' אחוה ט' שלום י' ריעות י' נגד י', וי ליה למוסיף וי ליה לגורע לא י"א ולא ט', אשריהם לצדיקים שמשתדלין בתורה ולומדים דרכי הש"י ומקדשים עצמם בקדושת הש"י כענין קדושים תהיו כי קדוש אני ולכן שולחין לו רוח קדושה ובינה כולם זכאים וצדיקים ונקראים בני מלך בני קדושים, ואוי להם לחייביא דלא עסקי באורייתא ומכה ובועל ואין לו בושת פנים ושולחים לו נפש מסטרא דמסאבא הוא שנאמר ונטמתם בם וע"כ בניהם חצופין.

וגם מוכרין אותו ללמוד הה' ועניינם אחד, וגם דע בני שהיושב בהיכל אשר בו ס"ת מונח ועושין כסאות מכאן ומכאן כדי לכבד המקום אשר הוא תוך ד' אמות של היכל אל ישב שם עם הארץ אף כי הוא זקן רק זקן מלא תורה או בחור המכיר ויודע שרשי התורה, ויהיה כפוף לישב באימה וביראה כי התורה קיום העולם הוא והיושב לפניה מעיד שת"ת ישראל בעטרה הנקרא היכל, ואם לא היו חכמים בתורה וירא השם יתעלה להעיד בזה שגם התורה בך לעד אל ישב שם, א"ל בני דע לך שאפילו הנושאים ונותנים בתורה ובשורש ידיעתו לא באו אינם יודעים פירוש היכל כי היכ"ל הוא אדנ"י הלא ראית בעיניך האיך נראה הוי"ה בהיכל ומאיר בהיכל א"ל לא, א"ל בני כל אחד לקח כללו ושבו נר, והנה נר בהיכל ר"ל כלל ה' ט"ו כלל י' נ"ה כלל כ' ע"ה כלל למד ק"ה צרפם והוא נ"ר.

אל"ר הוי"ה אלקי"ם אדני כולם בהיכל א"ל איך, אל"ר נתמלא ההיכל וקיבל שלשתן ה"א יו"ד כ"ף למ"ד יו"ד ה"א וא"ו ה"א אלקי"ם אדנ"י ולא די להם אלו אלא שצריך עוד ד' להכנס בהיכל כי הם באים בהכרח כי מי ראה את אלו שבאין בהיכל ואינו בא עמהם, א"ל בני לא ראית בנין האמיתי כי יו"ד ה"א וא"ו ה"א אלקים אדנ"י והוא היכל מלא, האמת בני אלה ג' בנו בנין שלם בהיכל, אל"ר מה הוא בנין שלם א"ל גן עדן, א"ל ואיך א"ל הוי"ה אלקים אדני גימטריא ג"ן עד"ן, הראית בני בני גיהנם עולין ויושבין תוך ד' אמות של ג"ן עד"ן, דע לך בני שפעם אחת הלכתי למקום אחד וראיתי בהכ"נ מהודר יפה מאוד מאוד ושני כסאות עשוין אחד בימין ואחד בשמאל וב' זקנים בעלי שיבה מלובשים בגדים יפים יושבים שם ורציתי לדבר דבר בזכותם להיותי מביט בהם ומדבר והיו מנענעים לי ראשם ומודים על דברי ואמרתי ברוך השם מזכם והם עדים כשרים להעיד בעדות התורה ושמחתי עליהם והטתי ראשי לדבר עמהם ולומר אליהם אשריכם שזכיתם לישב תוך ד' אמות של גן עדן, והתחילו לענות לי בלשון לעז ונ"ל שמקרוב באו ממצרים החיצונים ולשון מצרי היה לשונם הפך שפתם לא ידעתי אשמע, ואמרתי אלה הם העגלים שהעמיד ירבעם בן נבט לקלקל ישראל ואמרתי קומו ושבו במקום אחר למה תחריבו עצמיכם וכל הקהל הזה ואתם משיבים תפלתם לאחור והקב"ה מאריך אפיה וגבי דיליה, ועתידים אתם לחרוב וגם כל הקהל הזה והתחילו גם שניהם לקלל ולחרף וכל הקהל שתקו כי היו בנים שלא עמדו בסיני, ובקשתי בכוונה מהג' שמות הללו הבאים מהיכל לבקש עלבון ולעשות דיני ויצאו מהכותל ב' נחשים ונשכו אותם והנה קול שניהם יצאו כאחת עד שמתו והוליכוני במלכות וספרתי להם המאורע ושבחוני ופטרני לשלום, אח"כ באו אחרים פחותים וגרועים מהם וישבו שם והוכרחתי להקימם עד שבאו בניהם של מתים ישחקו עצמותם ושאלו מקום אבותם ולא הנחתים עד שהלכו וקללו והרבו מתן וישבו שם ולא עברו ימים מועטים ונגזר עליהם שמד ונתקלקלו ונתפזרו, ווי לכם עמי הארצות מפני שלא עמדו בסיני אם אינם נמצאים אנשים הגונים לישב שם מוטב לעמוד המקום פנוי.

תשמישי קדושה נגנזים תשמישי מצוה נזרקים, ודע בני שהקדושה ברוחניות והמצוה בהיקף ואע"פ שאלו כאלו אחר עשיית המצוה אין שם מצוה עליו אבל הקדושות בכ"מ שהם קדושים הם וזה הקדש לגבוה.